El Jou de Can Queralt

home assegut al banc potser no era pas d'aquest planeta. A primer cop d'ull semblava un rodamon, com tant d'altres que corren per Ciutat de X. Sobretot els dilluns d'hivern o primavera són dies propicis per a ells. I és que a la Sopa, als indigents els serveixen plats preparats expressament pels famosos xefs ciutadans de X, els germans Granit. Menges pensades per a gurmets sense sostre. Així, els germans restauradors milloren els seus esperits sentimentals o el seus karmes, una mica atrotinats, degut a la total servitud envers les classes superiors, que comporta el seu treball quotidià de restauració associat a un nombre molt gran d'estels Michelin.

També aprofiten per experimentar noves textures, sabors mai encetats, menges exòtiques, tècniques de cocció dignes d'enginyer químic, begudes meravelloses fetes d'ambrosia, soma i altres ingredients divins. Els comensals dels dilluns sopers mai es queixen. No ho fan, perquè perdrien la possibilitat de degustar creacions culinàries d'alta qualitat celestial. Dirigides més usualment als que poden arreplegar (tot podent pagar-la) una taula en el restaurant dels Granit: El Jou de Can Queralt. Situat als afores de Ciutat de X, al poble de Xaïalà. Les seves creacions són menges que amb molta seguretat també han servit al poble humilíssim de la Sopa.

Semblava un de tants dels que van a raure als carrers de Ciutat de X, pidolant uns doblers per menjar, però no acabava pas de coincidir amb el patró de vagabund pidolaire. Allí, a la plaça dels Llardoners, als veritables pinxos els donen de manduca gratis. A càrrec de Ciutat de X i els seus ciutadans.

Els dilluns però, són els germans Granit, per més que empren els pobres com ratolins de laboratori, qui els hi delecten els paladars com als grans homes d'arreu del planeta... Aquell paio no era pas d'aquí ni d'allí, si ho reflexionàveu uns instants. Uns quants doblers per a menjar, si li plau, bon home! Em digué tot afalagador ara, pot ser per contrariar la meva intuïció. Vostè no és pas d'aquí, vaig contestar-li, traduint així en paraules les meves impressions mentals. Em mirà uns moments en silenci, fins que va decidir dir-me quelcom més: Com ho ha endevinat? Soc d'allí...

Va fer un gest circular amb el braç esquerra primer, el repetí amb el dret. D'allí... tot fent un moviment amb el cap ara, assenyalant un punt indeterminat del seu davant, cap on la Rambla i el que quedava dels til·lers recent tallats, s'estirava fins a la Plateria. La perspectiva de la mirada deixava entreveure el Marfà, penjat immòbil entre les dues parets del carrer. Mentre en el rerefons, el campanar de la Seu, sobre l'antiga farmàcia Zaler, indicava una direcció temporal, tot trencant el punt de fuga. Sonaren greus unes hores.

A la Sopa, vaig dir-li, encara serà a temps de gaudir dels plats especials dels Granit d'avui. No ho sap?. I tant, digué. El que vostè no sap pas, però, és que aquests trinxeraires venen de lluny... De molt lluny o molt a prop, fa

de mal explicar això, el que ells i jo tenim en comú... Els coneix?

El vaig contestar amb una pregunta. I tant que sí, i tant! Per més que, si els hi pregunta a ells, ho negaran, mentint amb tota la seva gola... No acabo de copsar que voleu dir-me,... vaig arribar a dir-li, perplex com estava jo de les revelacions de l'home. Ni falta que us fa! Em va etzibar.

Tot seguit badallà sense tapar-se la boca. S'aixecà d'una revolada i se'n va anar acalorat, corrents. Rambla avall, cames ajudeu-me. Vaig deixar córrer en aquell moment les meves intencions d'anar, ni que fos en un futur llunyà, al Jou de Can Queralt.

Per un moment vaig pensar d'anar a la Sopa, a veure com eren els plats caritatius experimentals dels germans Granit. Però, adonant-me que no tenia pas jo cap aire de pidolaire, vaig girar cua, tot caminant xino-xano cap a casa. A preparar-me un plat de cigrons bullits vidus, amb oli i sal.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/27/jou-can-queralt/915984.html?utm_source=rss